

siker
könyvek
kiadója

...majd a PuPu,
ha valaki,
hát ő csak tudja!

Kaléka

Szépirodalmi Folyóirat

"Szépszó és Értelem"

2014. június 20.

XIII. évfolyam 6. szám.

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
költésgh hozzájárulás
kapcsolat

Tartalom

1. oldal próza, versek

Ady Endre: A magyar Ugaron
Baranyi Ferenc: Bánatos dialógus
Gligorics Teru: Szarkaláb
Kajuk Gyula: Közérzet
Kamarás Klára: Naplemente
Kis-Mezzei Katalin: Az út
Koosán Ildikó:
Visszabolyongó fénytelen ének
Ódor György: Játszóter
Pethes Mária: óriás csillag
Pethő N. Gábor: Stabilitás
Vadász János: Helyzetjelentés

2. oldal próza, versek

Balogh Örs: Gondolatok a barátságáról
egy névnap ürügyén
Bárdos László: Monó
Bodó Csiba Gizella: Választott
Debreczeny György: csupa üveg
Fetykó Judit:
Berti, meg azok a dolgok...
G. Ferenczy Hanna: Papírhajó
Hojtsy-Horváth Edit: Aludni, aludni
Kántor Zoltán: Végtelenség
Karaffa Gyula: Fejben írni
Kardos András:
Legénykedem kedvemre
Kő-Szabó Imre: A két bicikli
Köves József: A gyász
Lehoczki Károly: Az ismeretlen kert
Lelkes Miklós: Hegy, álom
Mándy Gábor: Magyar pastoreale
Nógrádi Gábor: M. József
Péter Erika: Kételkedés
Sárközi László:
Szonett a "Refleksiók" c. ciklusból.
T. Ágoston László:
Aki fart vet a halálnak...
Verasztó Antal: Emlékúton

3. oldal próza, versek

Albert Lőrincz Márton:
les demoiselles d'Avignon
hommage à Pablo Picasso

4. oldal

Ady Endre
A magyar Ugaron

Elvadult tájon gázolok:
Ős, buja földön dudva, muhar.
Ezt a vad mezőt ismerem,
Ez a magyar Ugar.

Lehajlok a szent humuszig:
E szűzi földön valami rág.
Hej, égig-nyúló giz-gazok,
Hát nincsen itt virág?

Vad indák gyűrűznek körül,
Míg a föld alvó lelkét lesem,
Régmúlt virágok illata
Bódít szerelmesen.

Csönd van. A dudva, a muhar,
A gaz leház, altat, befed
S egy kacagó szél suhan el
A nagy Ugar felett.

Vadász János
Helyzetjelentés

kiszáradt szemben a nyárfa
sárga töppedt leveleit hiába
tartják ágai leröpteti szél
leverí jég menthetetlen

minek is öntözi nyári eső
ragyog rá kristályos téli nap
nem zöldell többé élettelen
hófehér néma csonk

könyörtelen szemlélő
tudd a te mozdulataid is
látszatok s távoli ponton
nyugvó tekinteted halott

KÖNYVAJÁNLÓ

A MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Az ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodj utján
Kamarás Klára: Letenyeyi fák
Kaskó István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenád
Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágot.
Dobrosi Andrea: Csendpelyhek
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenciók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Orchideák
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskó István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskó István: Az öreg Joe
Kaskó István: Életrajz
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenzs
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Umhauser Ferenc: Időforgácsok
Végh Sándor: A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Alkotóház
Baka István Alapítvány
Baráth Judit Stúdió
Canadahun
Fullestra
Galamus-Csoport
Hetedhétatár
Irodalmi Epreskert
Klubháló

elfeledettek
archívum

Ferdinando Carulli

Fuvola és gitár concerto

Paulikovics Pál, Bálint János.

Budapest string

Se munkánk, se stabi
lakhatásunk,
láthatárunk
káprázatokkal torzított;
s mi valóságos bábokként
tűrjük eme állapotot...
...Mikor lassan már irigyeljük
az ebtől ólját,
kifosztott lelkeinket kiszolgálják
bölc, hallgatag pszichológus
elmék,
mire felelnék, intenek:
Sietnek haza, gyermekeiket
intsék-
Okosan viselkedjenek ám!
És úgy szépen adódik
karrier, lakás, miegymás,
minden, mi szem-szájnak ingere,
Kánaán,
folyamatosan fokozható stabilitás.

Munkatársaink Honlapjai

Andrassew Iván
Arany-Tóth Katalin
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Petőcz András
Péter Erika
T.Agoston László

**Naplók, jegyzetek.
(blog)**

Andai György
Andrassew Iván
Bölcs Pu-Pu
Demokratikus Koalíció
Gondolkodók archívuma
Kamarás Klára
Kaskötő... korlátlanul.
Kerekes Tamás
Tóta W. Árpád

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskötő István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Ódor György
Játszótér

Játszik a labdával a szél,
oly könnyű a labda megint.
Ha megkérdik, mondom, azért,
mert az ember balga, legyint.

Nem látja, hol van a távol,
a távolban mit fúj a szél,
lehet a labda akárhol
és az ember így újra fél.

Hol félelem van, az élet
kis elszálló léggömb csupán.
Játszon a labda a széllel,
hogy lássuk, mi lesz ezután!

Kajuk Gyula
Közérzet

Esik éjfél óta, álmomban is hallom,
ahogy súlyos cseppek verik ablakom.
Idegeimben az új nap aggodalma,
elhárítanám, de végül nem tudom.
Ki tudja, milyen rossz hírekkel
bombáz majd reggel az újság, rádió...
Erre a sorsüldözte kis országra
mikor köszönt végre némi jó?
Felkelek hát, tompa, fáradt kedvvel.
Jólesne egy kávé, de tegnap elfogyott.
Agyamban csüggedten keresgélek
mosolyra bízató jó okot.
Leülök a gép elé, valamit írni.
Ha nő lennék, tán nekiállnék sírni.
De csak magamban mormogok.
Nincs más hátra, ezt is ki kell bírni,
túlélni a mát, várni az új holnapot.

Az út

Piróna ajánlva

Nekünk az életünk lett a szél
Még reggel is úton talál
alattunk zúg mázsányi acél
és minden kanyarban ott egy halál.

Tegnapok sírnak hátunk mögött
széttört szerelmek elvesztett hite
de ránk vár a Nap a domb fölött
hát nem nézünk vissza már senkire.

Mi tudjuk, az út sosem fogy el
valaki holnap is továbbhalad
a Kékesen értünk áll a Kő
és emlékünktől őrzik egy kék szalag.

Koosán Ildikó
Visszabolyongó fénytelen ének

Élnék még csönd- melegén a szirti tavasznak,
rejteke mélyén a hajnali harmatot, hűs forrás-
illatot görgető rügybontó szélnek; láthatnám
fenséges szálfáim árnyékdzsungelében alkonyi
fénypászta lopakodását, mint lesi titkon meg-
születését az éjnek; csodálnék magas fennsíkon
delelő törpefenyőket, s azt, hogyan küzdenek
hűen az ottani népek; éjjel az álom csábít még
vissza a távoli tájra, a messzi vidékre, kéközön,
hullám-zöld fényfutamokkal, vad szirti sasokkal
küld versenyt repülni szikrázó fénybe engem,
akit már rég kirekesztett az éden; s lám mégis
a visszaút kényszere kerget nyugalmat lelni
e tiszta vidékre, bárha a szakadás nyílt sebe
forradni látszik, parazsa izzik a vágynak, felül
a hamu csak álca, kiszakadt része maradtam
én az egésznek, visszabolyongó fénytelen ének.

Szombathely, 2014. január 23.

Gligorics Teru
Szarkaláb

Aha! Szól a szarkaláb,
te azt hiszed, ez virág?
Néhány elég mély barázda
vén arcodat megalázta,
s még becézed, szarkaláb?
Te túltömött szalmabáb...

Látod, együtt ébredünk,
minden perc és év velünk,
mint a szék, nyikorog hátunk,
csak a négy szemünkkel látunk,
ha van Isten, nincs velünk,
s ha velünk van, jaj, nekünk!

Baranyi Ferenc
BÁNATOS DIALÓGUS

AZ ÚT:
Immáron mitsem ér az élet:
amit kreáltam, semmivé lett,
logikátlan és furcsa, ha
fiát túléli az apa.
Nincs kedvem létrehozni semmit,
mi régi művemmel vetekszik,
a kísérlettel felhagyok,
nem alkotok, nem alkotok!

Lucifer: S akkor vajon én mit tagadjak?
Úgy érzem, hogy rúdul becsaptak,
el vagyok veszve, azt hiszem:
mit ér a NEM, ha nincs IGEN?
Az Úristen semmittevése
veszély a létem lényegére,
mi lesz eztán a funkcióm,
ha nem lesz rontanivalóm?

Ketten: Bajban vagyunk most mind a ketten.
Ördögök közt, angyalseregben
nem hódol senki úgy, nem ám,
miként az ember hajdanán,
ki most a semmiségbe tűnt –
mi lesz velünk, mi lesz velünk?

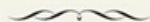
Kamarás Klára
Naplemente

Megy már a Nap, az alkonyat
kibontja szürke selymét,
akár a füst, úgy száll fölem,
s lassan betölt a nemlét.

Bezárnék egy-egy unt kaput,
elhagynék pár barátot.
Ne hívjatok, ne várjatok,
de gondolok majd rátok.

Lehetne szép az elmúlás?
Magába-roskadó fa
rügyeit csíz keltette fel,
most csendes altatója.

Így lenne jó, álomhajó
ringatna át a túltra,
de nem lehet. Ezer karom
kapaszzkodik a múltba.

Pethes Mária
óriás csillag

– Salvatore Quasimodoért

Nagyon hosszú még az út,
gőzös dohog, vén vasút,
füstölögve fut a tájon,
ámbr lassan, hogy ne fájjon,
süllyed a vitorlarúd,
mint sárban a csorda lúd...

Azt hittem én, szarkaláb.
Terjed, terjed csak tovább,
ám a szív még dobog bennem,
s pipacsnyíláskor még zengem,
ó, csak egy pár szarkaláb,
még az enyém a világ...

Elvirágzok lassan én,
nem is öreg már, de vén,
amíg szívem dobog bennem,
még remélek, itt, a csendben,
mint a pók a tű hegyén,
lassan túlél a remény...

azóta sejtem, milyen magas az ég, mióta
benne fénylesz. nincs visszatérés, ma mégis
hazaérkezéstről dalolnak az utak, fészekszívedben
menedékre lelnek a hajléktalan madarak,
a rügyeknek bűvös igéket mormol a szél.
s mily nagyon kell ez, mert itt
az elégedetlenség füstje kaparja a torkot,
tapintható a fásultság, sikek az éjszakák,
némák a nappalok, a bizalom kondulása
ködbe vész, a végtelen síkság sem szabad tér.
itt csendben sír a magára hagyott föld,
koraszülött virágokba harap a fagy,
a napkeltét gödör zárja magába, az álmok
ravatalánál alkony virraszt, csak a házak
alszanak békésen a teszthalott városokban.
jeleket keresek, bizonyoságot arra,
nem hiábavaló leírni egy szót,
esténként miattad fürkészem az égbolt
merített papírját, s óriás csillag,
egyedül te üdvözölsz.

a vendég

Márffy Ödön
festőművész

Következő oldal>>>

Lelkes Miklós
HEGY, ÁLOM

Még visszavillannak fehér kövek,
de nagyrészt úszó álomban a hegy,
s fűszálak között tücsökhangú ég
mutogatja végtelen kék vizét.

Gyík surran, áll meg, fénypillantok
szikranyája bőrén nyüzsgő, ragyog,
s ág-hídjáról küldi piros virág
illat-örömét, illat-bánatát.

Lent a világ: a völgyben, volt-magam,
s megannyi kérdés, mely választalan.
S ha lennének is völgyi válaszok, -
hallgatna rájuk lent élő halott?!

Itt a hegyen kék, tücsökhangú ég
viszi tovább végtelen énekét,
álmot, felhőt, tükör-könnycseppeket,
melyeken olykor völgyi lét remeg.

A válasz itt sosem választalan:
itt utat mutat minden úttalan,
de választ völgybe vinni nem lehet, -
nem engedik a völgyi istenek.

Lent a völgyben sok ellopott nyaram.
Miért lopták el? Lent-Választalan
nem válaszolna erre sem, de itt
értem a Csend vigasz-válaszait.

Kis gyík hátán zöld szikrázik, ragyog.
Ismeretlen Isten, megtagadott,
itt van, de úgy, hogy nagyon messze még,
s jószág-szívében fáj a gyengeség.

Úszó Álom, vigyél még!, mert nekem
Este is kell, sötét ég-szerelem,
Hegy, amely felett az a Csillag ég,
s ahol válaszban ott a Messzeség.

Felhőktől alkony búcsúzik, s a hegy
hangosabb tücsökhangtól csendesebb.
Egy kis bogár visz völgybe fénymesét:
nem ismeri a völgyi Ninivét.

Lehoczki Károly
Az ismeretlen kert

Ajtájában a lég meglebben,
belépsz,
előtted százszorszép szőnyeg virít,
minden szőnyegnél százszor szebben.
Könnycsepp gördül le ázott arcodon,
ne ríj,
míg lépegetsz virágos múltadon
tiéd e kert.

Ismeretlen bokrok vad barkája düled.
A fény
reszkette játszik szájad szögletén.
Elhagyja lábod, melled az erő,
buján omol le az aranyeső,
s a táj
nem kért kerteden szélesebb, mint
a végtelen.

E kert most már tiéd. Jó gazdája légy!
Metsszed,
ápd, borítson be vastagon a lombja,
ős fái tornyosuljanak feletted!
S míg a méla nap alkonyal beragyogja,
a báj,
mitől halántékd riadtan dobog,
új otthonod.

Az ismeretlen kert

Mária elhúzta a riglit és megtolva a dróthálós kisajtót félig kinyitotta azt. Csak annyira, hogy kényelmesen beléphessen a kertbe. Amikor még csak közeledett, óvatos léptekkel, fürkésző pillantással, szemben, a kertajtón át belátott valamennyire, nem túl távolra, mert két terebélyes diófa lombja nem engedte áttekinteni a területet. Oldalt, a hosszú drótkerítés túloldalán mindkét irányban szorosan egymáshoz nőtt hórihorgas tuják álltak, akár egy fal, azokon semennyire sem látott át. Furcsállta, hogy nincs zár, lakat, csak úgy kinyitja az ajtót és bemegy. Hiszen akkor ide bárki bejöhet! Pedig ez a kert most az övé. Dél előtt hozta a postás a papírt, hogy megörökölte. Az övé teljesen.

tovább>>>

Bárdos László
Monó

G. Ferenczy Hanna
PAPÍRHAJÓ
1933-2007

Repül a kis papírhajó
a fodrozó vízen -
utána nézek szótlánul
nem sejtí senki sem,
hogy kis hajómra
írtam én neveddel
a nevem - és álmodom,
ha messze ér -
örök e szerelem.
Ha messze ér,
ha messze jut -
és álmodozni jó.

Már messze ring
a kék vízen
a kis papírhajó.

T. Ágoston László
Aki fart vet a halálnak...

Városszéli kiskocsmá a pesti gyár nem rég letelepített gyáregysége szomszédságában. Itt búsulnak a poharukba műszak után azok a parasztgazdából lett segédmunkások, akik nem akartak szövetkezeti gazdává válni a falujukban. Középkorúak, vagy még ennél is fiatalabbak. Bánatos szeműek, kevés szavúak. A kezük még most is inkább az ostor nyelére, meg a gyepelőszárra áll, de a tenyerükön a kérget a spénhordó talicska nyele, meg az öntöttvas alkatrészek éles sorjája vastagítja. Az autóbusz indulásáig még épp marad annyi idő, hogy fölhajtsanak egy-egy kisfröccsöt, vagy egy krigli sört.

tovább>>>

Debreczeny György
csupa üveg

new york üvegmadarai
nem tartanak a csőrükben üvegtulipánt
nem futnak az üvegmuskátlí után
nem is derül ki melyikük a gyorsabb

aromat befedem üvegcséréppel
ne ismerjenek fel a szellemek
a tóparton egy régi sír mellett
összedörzsölök két üres üveget

az üvegkapu megnyílik visszazárul
szürke üveg-ló viszi a mennybe a mestert
aki egy üvegcsövön át
a tanítvány fülébe fújja az égi tudást

lelkünk üveghengerben
az üvegtengerre kihajózik
napkeltekor szárnyas üveg-lovára pattan a fény
magas üvegtalapatára az üvegbuddha leül

előveszi üvegbotját az üvegszerzetes

Milyen sokrétűen szólal most rádiómon
az Éj a kopár hegyen! Digitális.
Sztereo. Kétféle, kétfelől – s még sokkal több,
hiszen kórus is zengi a zenekarral
az égiháborút.

Bezzeg kiskoromban. Ütött-kopott lemez forgott,
még „Melódia” sem volt. A legmonóbb monó.
Ahogy – nem is Muszorgszkij, hanem
Rimszkij-Korszakov kivitelezte.
Csak zenekar. Csakis az és annyi.
Hogy meglepődtem volna, ha kiderül,
hogymás hangjuk is lehet a démonoknak!
De valószínűleg fintorogtam volna,
s még mélyebbre fészkelődöm
a kifestelben. Hagyjanak. Hagyják így nekem.
Egyféleképp. Monó.

Péter Erika
Kételkedés

„Az embernél nincs csodálatosabb.”
Ó, szegény Szophoklész, hogy hihetted azt?

Csak az ember képes
ok nélkül hazudni,
csak az ember képes
kéjesen gyilkolni,
rászedni másokat,
pletykálni, besúgni!
Melyik lény
képes még erre?

Lelőkték Taigetosz szikláiról
a fejletlen, nyomorék kisdedeget,
ám kinek lelke volt
nyomorék, vagy béna,
szabadon élhetett?
Jótett helyébe
jót várni? Naivság!
Ki kenyérrel kínál,
azt kővel dobálják!

Ó, Te bölcs Szophoklész,
tanod meggondolnád!

Márfy Ödön: Kilátás az ablakból.

az üvegmadarakat és az üvegtulipánokat
egyetlen intésével megszabadítja
a szenvedés üvegtengeréből az üveghalat kiemeli

new yorkban az üvegviszaváltó előtt

Karaffa Gyula
Fejben írni

van egy noteszem
amibe összefogdosom
a metrón repkedő gondolatokat
a városban szállingózó szavakat
a porszemek közt lavírozó képeket
kinyitom a lapokat
és huss belerepülnek
sikeres lehetnék
ha mindezeket leírnám
de nem tudom
nincs hozzá ceruzám
ez az ember
igazi tragédiája

Hojtsy-Horváth Edit
ALUDNI, ALUDNI...

1929-2007

Kőszirt tűhegyén elaludnék,
a sziklamorzás szurdok alján
görgő sodorban; fütlen hátán,
tüzes, nap-marta fakír-ágyán
a szemcsés homokrengetegnek,
felajánlkozva éhes ebnek,
kráter-szegélyen, lávabordán,
liános, mély vadonba vetve,
hol szövedékén át meredne
a hiúz-képző, ferde hold rám,
vagy csont-sárgán, fakón, szikáran,
akár kihantolt, póre holtak,
lényegig végleg lebomoltak,
vasrácsról futna át az áram
testembe, vagy szöges keréken
ínszaggató küllőre húzva,
pörölyvel csontig összezúzva
aludnék el –, foszforos fényben
jégtömbön, vad, kietlen éjben:
csak tudnék már feloldozásig jutni,
csak egyszer e hínáros poklot
tudnám magamból kialudni...!

Balogh Örse
Gondolatok a barátságról
egy névnap ürügyén

Minden jel arra mutat, hogy Medárd idén állni akarja a szavát.
Nincs nap, hogy ne hulljon csapadék. Néha csak szemerkél az eső,

Sárközi László

Szonett a "Reflektciók" c. ciklusból.

...s veszszünk Lillával, mint a házások,
kik létük láncát gabalyították
vagy húsz éve össze. Vakon lázadok

sorsom ellen, mert szemem kitolják
a silány, anyagias létezéssel:
hogyan élhetnék meg pusztán büszkeséggel
és versírással? E kort okolják

csak mások, ezt nekik hagyom - néha
a hibánk lesz lelkünk legfőbb erénye.
Testem sárban, bár lelkem szállni képes
és alánézek még bányász-béka

perspektívámból is koromra, melynek
nem is gyógyítója vagy hóhéra,
de krónikása s bírálója lettem.

Fetykó Judit
Berti, meg azok a dolgok...

5.

Október végén Erzsike egyre gyakrabban emlegette a megholtakat, a temetőket. Egy alkalommal, mikor felmentek a városba – a kisváros a hegyvonulat és a sík határán terült el, egyik fele hegyre, a másik a síkra épült –, be is vásárolta a szokásos gyertyákat, mécseseket. Berti hallgatta, ahogy az asszony sorolt, miből mennyi kell. Előre tudta, a húsz szálás gyertyadoboz el nem maradhat, azt otthon égetik el a holtakért.

Kividult az idő, a férfi igyekezett a kerti munkákat befejezni. Csalóka napok, délelőttök jöttek, a feltámadó északnyugati szél nem hozott jelentős lehűlést, inkább kora őszi szél tűnt az idő. Amint a kertben ázott, a vizes, agyagos földdel a felszínre került néhány giliszta, a nedves, nyhe időben újra nyílt az ibolya. Hosszú őszi lesz – gondolta.

tovább>>>

Kántor Zoltán
Végtelenség

Minden, mi indul önmagába tér meg.
A körnek eleje és vége sincs.
Köröm fonódó parttalan bilincs.
Kívülről soha semmi el nem érhet.

Hiába nincs határa a világnak
Hiába futnak szabadon a fények,
A csillagászok akármit mesélnek
A szétágazó utak összezárnak.

A középpontja én vagyok a térnek.
De az idő törvényei eltérnek.
Nem tisztul fel az ősködök homálya.

Az életem csak múlik, nincs bocsánat.

máskor meg úgy esik, mintha dézsából öntenék. Az egek Ura meg két dörgés közt olyan bőszéggel küldi nyilait a Föld felé, mintha villáminterjút akarna készíteni valamennyi esőn rekedt teremtményével.

Nem volt ez másképp június 10-én sem, amikor röviddel a delet jelző harangszó után – kedves meghívásnak eleget téve – Nagyszénásra indultunk vendégségbe. Az említett község nincs messze Orosházától, de még ezt a rövid utat sem úsztuk meg szárazon.

tovább>>>

Bodó Csiba Gizella
Választott

Hajnal, hűs tenyér homlokomra,
éledő napfény mellkasomra,
tüzet rak bordák-ága közé,
hogy melengesse szívem,
hiszen az övé.
Elhamvadtam éjjel,
Most kell az a szikra,
mi fellobbant, felkarol tiszta újra,
fényperece pulzusomra,
a Föld ütőere dobolja;
talpra, talpra ég akarja,
tenyerét is alád tartja,
ébredj, áradj, engedjél be!
Összekapcsol földdel-éggel,
minden reggel oda térdel
elcsábít gyönyörű fényne!
Ma Te vagy menyasszonya!

Márffy Ödön: Teraszon.

Mándy Gábor
Magyar pastorele

(helyzetdal)

Uram, te aki jó pásztor vagy,
segíts rajtunk, segíts a nyájon!
Ne menjen csődbe ez az ország -
vagy legalább is ne most nyáron!

A semmibe vezető kurta pálya
A végtelen kitüntetett iránya.

2013.

Nógrádi Gábor
M. JÓZSEF

Nem hiszem azt, hogy fájhatna ezeknek.
Már megbocsásson!
Lessen csak ki itt, az ablakon!
Naponta látható: a férfi részeg,
asszonya zokog,
nyilván megverte,
amint tegnap is, és holnap is nyilván
e kétszer öntudatlan.
Ennek nem fájhat az, ami nekem, vagy Önnek fájl!
No, nézze, nézze csak!
Elhúzhatja a függőnyt egy kicsit,
de vigyázzon, hogy észre ne vegyék!

Köves József
A gyász

Mióta túllépett a hatvanon, szokása lett, hogy először a gyászjelentéseket nézze meg az újságban. A feleségét nagyon bosszantotta, de nem tudta nem ezzel kezdeni az olvasást.

– Talán várod valakinek a halálát? – kérdezte szinte gonoszul Erika, miközben az elektromos sütővassal bodorította még mindig dús, enyhén őszülő haját.

– Nem, dehogyis – morogta zavartan. Röstellte bevallani, hogy ismerősök neveit keresi. Kicsit várva a rátalálást, ugyanakkor szorongva is, nehogy majd valaki nagyon közeli réglátottra leljen.

Ha egy ismert nevet talált, rögtön közölte a feleségével is: - Képzeld, meghalt Brantek Lajos.

– Nem ismertem – mondta az asszony. – Ki volt az?

– Együtt dolgoztam a sógornőjével a szövetkezetben.

Az asszony, Erika, ilyenkor legyintett.

tovább>>>

Kardos András
Legénykedem kedvemre

Mert a kedvem oly nagyra nőtt,
Nem is rejtem - senki előtt!
Úgyis tudják, hogy a táncom,
Virtusomból prezentálom!
Így táncolok, imígy járom,
Csapkodva a csizmaszáron!
Pörgök széllel, cifra módon,
Ugrok nagyot, hogy az ódon
Táncos-szoba padozata ropog bele,
Sarkom csapom, kopog rája
A cimbalmos kontra fája.
Mindenki néz, megcsodálja,

Terelhetem majd én is a nyájam,
egy legelőn, jó messze innét,
pásztorlánykáknak csapom a szelet,
s időnként leszopok egy kecskét.

Víg lesz az élet, tele szerelemmel,
az ember dolgozik, majd élvét hajhász.
Így élek majd én, botcsinálta pásztor.
(Ma még okleveles közigazdász.)

Verasztó Antal
Emlékúton

*„Maradok hát csak, aminek születtem:
magam előtt is titok...”*

Zoltánnak arra támadt kedve, hogy régi feljegyzései után kutasson a fiókokban. Kotorászás közben hamar rájött, hogy papírjai közt olyan emléknymokra is bukkanhat, amiktől lelkében fájó sajtások keletkezhetnek, amelyen a hajdani sokat tudók csodakenőcsei se tudnának segíteni. Mégis belefogott a böngészésbe.

Ezeknek a gondolatoknak adta át magát, mintha más fontosabb dolga nem is lett volna. Zoltán az egyik megtalált, kéziratot előbb vissza akarta tenni a fiókba ahonnan kivette, aztán mégis úgy gondolta nem hagyja, hogy ez a félig elfeledett történet elfolyjon a keze közül. Inkább hozzáfog, elmondani, mint a mesemondók mivel nem a sors késlekedett előhozakodni a vele történetekkel, hanem ő maga.

tovább>>>

Mert táncosnak, nincsen párja!

Te meg, Öreg, vén cimbalmos!
Zengve sírjon az a lábos!
Ha mi ketten komplikálunk,
Nem marad itt senki álmos!
Nézzed Öreg, hogy cifrázom,
Teneked is így ajánlom.
Mulassunk jót! Jókédvünkre
Vígas, buba keveredve!
Egy pohárra kerekedve,
Pengessél két lábam alá,
Hadd járjanak fel, meg alá!
Boszorkányos duhaj táncom,
Egész éjjel - magam járom!

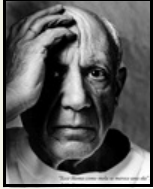
Kő-Szabó Imre
A két bicikli

A kerékpár, melyet a köznyelv, becézve drót számárnak is nevez, számomra mindig a csodálat tárgya volt. Nem tudtam megmagyarázni, még magamnak sem, hogyan lehet két keréken, egyensúlyozva haladni úgy, hogy nem esik el a kerekező. Gyerekkoromban, otthon apámnak volt egy férfi kerékpárja. A történetben szereplő két bicikli közül ez az első. Fekete színű váza, széles gumija masszív érzést keltett az emberben. Sajnos hosszú ideig csak nézegettük az öcsémrel, felülni nem tudtunk rá, mert az üléstől nem értük el a pedálokat, meg még nem is tudtunk biciklizni.

tovább>>>

Albert Lőrincz Márton

les demoiselles d'Avignon

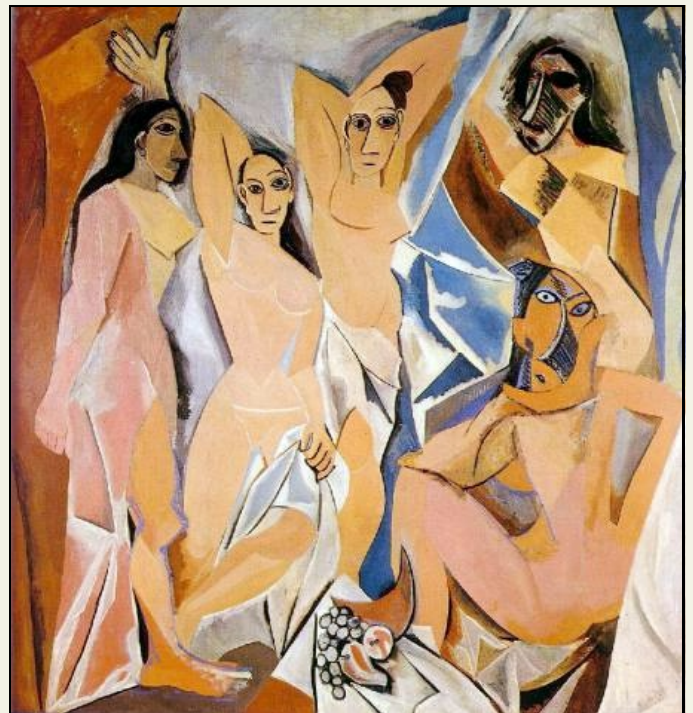
hommage à Pablo Picasso

rêverie

mutogatják (rózsaszín okker rőt-sárga) idomaikat az avignoni nők
 vágyak szöttese (fekete-piros szöttes is lehetne)
 kifeszül
 körbe forog
 s ködszürke ólomba omol
 aszalódó szilva
 zamatozó alma
 okkerszínű körte
 sárgásszínű spárga
 szín-fakuló árnyak
 keserédes nyárban
 ó a kisasszonyok (elle les demoiselles)
 csoroghatna a nyál úgy kitárulkoznak a várakozásnak
 örök idők óta belebáméskodnak tenger dagályába
 belefeledkeznek hajók ringásába
 férfiak álmába
 és hogy kíváncsoznak a rőt-sárga lányok
 és hogy siránkoznak a rózsaszín lányok
 okkersápadt lányok
 farkas orcáikon ordas ordítások

coupé le cris

sikolt a nő
 vászonarca még nincs síkokra szétszaggatva
 tekintetében még ég a messzeség
 ahogy rábámul a szürke ég
 (és ez fordítva úgy szint)
 nem lángol
 hamuban tobzódik a tűz heve
 vágyakozással egybe kelve
 a lényeg bele ég a rózsaszín húsba
 Pablo fürge ecsete belemérül
 a terpentines edényben
 asszonyok ölébe
 lecsorog róla a festék
 lecsorognak a múltó esték
 ecset a vázában
 ecset a kancsóban

Picasso: Les demoiselles d'Avignon, 1907.

ecset a tomporon
ecset a fancsonton
a mester kész felmetszeni
síkokra metszeni a sikolyt
buzgó duzzogásba
a dagadt hideg vigyort

la tristesse

a test vétke a lélek öröme
húsz és negyven között
kiette az idő a tekintetből a villanást
az idő
az idő
az arc síkjai és az idomok kártyalapokként terülnek széjjel
mint nappalokon a kéjjel várt takarodó
(általában és leggyakrabban
ez a napszak ad helyet a tanakodó ösztönöknek)
kivételesen irodaasztalokra dőlnek
még kivételesebb esetben
terek zugaiba feledkeznek
az egyik sík ráfekszik az éppen elborulóra
a másik valamely duzzogó síkra fordul rá
(jó lovas a lóra)
amely mint a szél
épp belesimul a vitorla ölébe
a harmadikon duzzad az érett kebel
ahogy a síkok összeillenek
a negyediken kannavirág
rajta méz illatoz
melyikre nézz
melyiket öleld át
hogyan a szomorúság
ne hazudjon

l'exemption

az éhes test kiette étkét
amit kínált a dús lakoma
a test királyliliom-színű húsa
császárkorona-színű húsa
magnólia-színű húsa
beleköltözött az idomokba
asszony tompora
vétkek fészke
áldott forma
(Pablo feloldja
felaprózza az egyre kevesebbet sokra)
ó asszonyok
legyetek feloldozva
Avignonban
Vásárhelyt
Nyárittyomban

